

“Για τον Mauricio Morales”

Ήταν ένα βαθύ κι έξαισιο βράδυ.
-Βράδυ λεπτό κι ασύλληπτο, Χιμαίρας!-
Ποτέ, τόσο πολύ, τέλος ήμέρας,
δέν είχε λάμψει τόσο, σὰ πετράδι...

Κατέβαινε τὸ φῶς -μιὰ ὠχρὴ ἀγωνία-,
σὲ κήπους, ὅλο βάλσαμα γιομάτους,
τ' ἄνθη μεθοῦσαν ἀπὸ τ' ἄρωμά τους,
μέσα σε μιὰν ἀνείπωτη ἀρμονία...

Δέν εἶχε κἄν ὑπάρξει τέτοια δύση,
μήτε στὸ νοῦ τῶν πιὸ γλυκῶν ζωγράφων.
Ἀκόμα καὶ τὰ μάρμαρα τῶν τάφων,
μιὰ δόξα μυστικὰ τὰ ἔχε κερδίσει...

Κι ὅταν τὸ θάμπος ἄρχιζε νὰ φθάνει
κι ἡ νύχτα τ' ἄργα μάγια νὰ κλώθει,
τὸ φεγγάρι, παντοῦ, σὰ φλόγα ἀπλώθη...
Κι ἦταν τὸ βράδυ αὐτὸ πού ἔχα πεθάνει...

Ναπολέον Λαπαθιώτης

Πριν 10 χρόνια σαν σήμερα, μετρώντας πάντα στο κυκλικό επαναλαμβανόμενο μοτίβο του κυριευμένου από τα ωράρια εργασίας χρόνου, ο σύντροφος Mauricio Morales, ο Πάνκης Μαυρί για τα κοντινά του πρόσωπα, μας άφησε υπεύοντας το πάθος του για άγρια ελευθερία. Η ακροτελεύτια νύχτα μιας ζωής έμπλης συναισθημάτων, συγκινήσεων, παθών, ενθουσιασμών, εντάσεων και σημασιών ήρθε να ολοκληρώσει το φιλοτέχνημα των επιλογών του.

Γιατί ο αδερφός Μαυρί, όπως και τόσοι άλλοι εραστές της αγέρωχης ανθρώπινης περηφάνιας, συνοδοιπόροι του στα ίδια βαθύσκιατα μονοπάτια των έκλυτων διαθέσεων, κατέστησε τον εαυτό του κύριο και δημιουργό της ζωής του την στιγμή επιλογής του δρόμου μόνιμης σύγκρουσης με την κοινωνία.

Γι' αυτό δεν θα πέσουμε στο σοβαρό παράπτωμα να χαρακτηρίσουμε την έκρηξη του μηχανισμού που μας το έκλειψε, καθώς πήγαινε να τον τοποθετήσει στην σχολή δεσμοφυλάκων, ένα ατύχημα. Οι αντάρτες της ζωής δεν αποποιούνται την αναμενόμενη κατάληξη των επιλογών τους. Όχι γιατί η εν λόγω κατάληξη είναι ο σκοπός της διαδρομής αλλά γιατί καμία διαδρομή δεν συναντά τον σκοπό της αν δεν προϋπαντήσει την κατάληξη της.

Ατύχημα δεν είναι ο σαν αναμενόμενος από καιρό και διαλεγμένος θάνατος ενός αναρχικού αντάρτη σε μια εμπόλεμη συγκυρία αλλά η αναίσχυνη παράδοση της ζωής στην κρεατομηχανή παραγωγής υπεραξίας έως το άθλιο και άδαιο από περιεχόμενα κουφάρι να πεταχτεί σε κάποια χωμάτινη τρύπα και να αντικατασταθεί από ένα εξίσου ευκαταφρόνητο αποδοτικό κέλυφος. Εμείς εξάρουμε και καλωσορίζουμε κάθε θάνατο συντρόφου ως μια αδιάσπαστη και φυσική συνέχεια μιας υψιπετούς ζωής επιλεγμένης συνειδητά έναντι των παραδεδεγμένων επίσημων οδών. Και θυμόμενοι τα λόγια του Φ. Νίτσε αναφωνούμε: ” Η σοφή ρύθμιση και διάθεση του θανάτου ανήκει σε μία ηθική του μέλλοντος που είναι ασύλληπτη επί του παρόντος και μοιάζει ανήθικη. Είναι μια ηθική που η θέαση της χαραυγής της θα πρέπει να προκαλέσει απεριγράπτη ευτυχία. “

Maui, οι εξεγερμένοι δεν σε ξεχνάνε. Θα βρίσκεσαι πάντα στις σκέψεις μας καθώς θα εξαπολύουμε την βέβηλη αγάπη μας για ζωή στους πυλώνες της μηχανικής κοινωνίας. Όχι μόνο ο Μάης, ούτε ο χρόνος, μαύρη είναι η μνήμη μας και πυρήνες της φωτιάς οι καρδιές μας.

“Και καλύτερα να κοιμηθούμε σε αυτόν τον λεκιασμένο τάφο με την γύρη των δικών μας λουλουδιών.”

Consumimur Igni
Συμβούλιο για τους σκοπούς της ανάφλεξης

